

Még le sem járt az Oszama bin Laden természetes halála utáni sokadik évben szimulált terrortámadásban történt megölésének átlátszó világbotránya, amely Obama elnök és egész rendszerének lelepleződéséhez és bukásához is elvezethet, már itt is van az újabb nem-gáláns kaland, amelyet személyesen maga a világhatalom egyik birtokosa, az IMF vezérigazgatója, Strauss-Kahn úr követett el. Ez a hatvankét éves zsidó férfi az egyik New York-i luxusszállodában az áldozat elmondása szerint letéperte a személyzet egyik nyilván csinos hölgytagját és közösülésre akarta kényszeríteni. Csak azután, hogy ez megtörtént volna, szándékozott elindulni Berlinbe, Angela Merckellel tárgyalni a világ pénzügyi helyzetéről. Angela Merkel, azt hiszem igazán hálás lehet a New York-i rendőrségnek, hogy a „vérnősző barmot” leszedték a gépről és letartóztatták. Az amerikai törvények szerint, amit tett, azért sok év jár, tilos. Sőt a német hatóságok sem veszik jó néven, mégis ki tudja, milyen veszélyeknek lett volna kitéve a kancellár asszony, ha Strauss-Kahn úrra a tárgyalóasztalnál jön rá ez a felborzolóadás, és nem tud különbséget tenni szobalány és kancellár asszony, New York és Berlin, gyarmat és jogállam, másság és azonosság, kultúra és őserdő között, és mindkét nőben csak a saját kielégülésére alkalmas edényt – nem kóser testet – érzékeli. Mert téved, aki úgy gondolja, hogy az efféle gátlástalanságok, amelyek a világ urainak egyes képviselőit eltöltik, életkorfüggőek. Csak a gyakoriság más, akár filmrendezőről, akár elnökről van szó. Kétségtelenül több a fiatal edény, - a Lewinszky, az önként vállalkozó, vagy tizennégy éves szűzleány, most a jó, érett harmincas takarítónő, társnő, – mint a munkával elborított idősebb, de ez végül is nem lehet feltétel. Mert itt egy olyan, elsősorban hatalmi helyzetben feltörő gerjedésről van szó, amely feltételezi a gerjedő ember „én vagyok a világ ura” öntudatát. Egy hatalmi jelenségről van szó. A világ urainak egy olyan önmegvalósításáról beszélhetünk, amelyet az általuk birtokolt, irányított tömegkultúra is fenntart, terjeszt. Ezt nem lehet csupán az áldozat korához, csinosságához kötve, mert ez világuralmi betegség. Ezek a Strauss-Kahnok, Clintonok, Daniel Cohn-Benditek, – aki egyenesen óvodásokkal simogattatta magát – nem csak az elébe kerülő edények gyönyörre alkalmasságából nyerik leteperési energiájukat, hanem a világuralmuk, kiválasztottságuk azonnali visszaigazoltatásának vágyából, megköveteléséből is. Ez a világuralomra jutott semmi emberek betegsége. Nemcsak szexuális túlgerjedtség, hanem hatalmi téboly is.

Strauss-Kahn úr, miként az eset kapcsán közölték, 62 éves. Van felesége, aki még hisz benne,

Írta: Csurka István

2011. május 22. vasárnap, 09:56 - Módosítás: 2011. június 19. vasárnap, 07:22

eltűri ezt. Az IMF vezérigazgatója, akinek elvileg a munkában és a felelősségben megfáradva kellene esténként ágyba dőlnie, mivel az intézménynek, amit vezet, van gondja szépen. Strauss-Kahn úr azonban kivételes lény, neki ez meg se kottyán, friss, életerős, egy pillanat alatt felgerjed és akkor nem ismer akadályt. A típusosan here életű dúsgazdag ő, aki nem dolgozik, hanem csak a saját testével van elfoglalva. Túlvilág sincs számára, csak a jelen. Ki kell élnie magát, különben belehal. Az emberi élet azonban – itt, Európában, köztük a keresztény múltú Franciaországban sem, ahová az úr tartozik – nem így van korszakolva. A húsz, huszonnégy, huszonnyolc éves, a teljesen ivarérett és fizikai teljesítőképességének, és ha van neki, zsenialitásának teljes birtokába került férfit eltöltheti valami robbanásszerű utódnemzési vágy és az egész élet, a minden szerelem birtoklásának és megtermékenyítésének, minden élvezet felhabzsolásának és kiélésének vágya, de rendszerint még ezt is mérsékeli –legalábbis ebben az említett kultúrában – a megtalált egyetlen iránti szerelem. S abból aztán következik a többi nőnemű lény iránti tisztelet, elfogódottság, a rend és a korlátok felismerése. De bizony, mi tagadás, követünk el bűnöket eleget. Ami a hatvankettedik életévet illeti, hát az bizony nem ez az életkor. Nyilvánvaló, hogy Strauss-Kahn úr mellett még sok más, sőt majdnem minden egészséges férfi képes még annak végbevételére, amit ő letiprással megkövetelt a szobalánytól, de az, hogy 62 évesen nem tudott ennek az ösztönének gátat szabni, az semmiképpen sem jellemző normális emberre. Hatvankét évesen a világ férfiainak nagy többsége jól megnézi a szobalányt, és inkább képzeletben követi el rajta az erőszakot (vagy elhessenti magától az egész problematikát), de akkor is többnyire csak akkor, ha nincs belefáradva a munkába és nincs gondja az unokáival, a villanyszámlával, az állatok etetésével és a dereka nyilallásaival. Így azonban van a dologban valami borzasztóan természetellenes. Nem hihetetlen, hiszen az emberrel kapcsolatban semmi sem hihetetlen, de visszatetsző.

Május 14-án, helyi idő szerint 16.45-kor, amikor perrelet az Air France New Yorkból Párizsba induló járatnak felszállás előtt a gép fedélzetén állt a vörös köntösű IMF általános igazgatója Dominique Strauss-Kahn ezt látva a John F. Kennedy reptéren: azonnal levetette a köntösét, megállt, majd pár órával később a szállásán a feleségével együtt a New York-i igazgató. Az igazgató a feleségével együtt a New York-i igazgató. Az igazgató a feleségével együtt a New York-i igazgató.

Mit lehet rábízni egy ilyen hereéletűre? Semmit. És mi volt rábízva mostanáig? Szinte minden. Nemzetek sorsa, életek, halálok, pénzhalmok, háborúk, vér, könnyek, – szerelmi életek szétszakadása. De ő nyilván ajzószeréken élt. Miért ne volna pénze mesterséges gerjesztésre, gerjedésfokozóra egy Strauss- Kahn-nak, miért ne lehetne benne ennyi energia táplálékkiegészítőkkel, amelyeket a részben az ő birtokában lévő üzemek gyártanak. Minden a kezében van, hogy folyton gerjedjen.

Vannak neki különleges nemi adottságai? Hát persze, hogy vannak. Voltak ilyen adottságai az apró termetű filmrendezőnek, vagy a sportember elnöknek? Természetes, hogy voltak. De

mindegyik akkora állat volt, hogy ezt saját érdemének tudta be és nem Isten adományának. Ez lehet születési adottság. Ne mondjuk: fajtajelleg. És lehet természetesen egy kultúra végső lehanyatlása. Agónia. A Strauss-Kahnokon, a Cohn-Benditekon, a filmrendezőkön úgy látszik, így tör ki a világtéboly, a globalizmus és a sok pénz tébolya. Mert ez a gerjedés ilyen fokon sok pénzt igényel. A Rothschildoknak is sok pénzük volt, talán még több is, mint ezeknek. De Istenem, hol vannak ezek a Rothschildok önmérsékletétől, egymás közti házasságaik fegyelmetől, példás életvitelétől és közcélra adakozási hajlandóságuktól. Strauss-Kahn az atlanti kultúra lehangelő bukásjelensége még akkor is, vagy igazán akkor, ha provokáció is van, vagy lehet mögötte. Strauss-Kahn úrról ugyanis hírlik, hogy meg akarja célozni az Élysée-palotát, köztársasági elnök óhajt lenni szocialista színekben. Az ellenvérnősző is ráküldhette tehát a csalibabát, mert biztosra mehetett, hogy leteperés következik, és eset képződik a dologból.

Meglehet, hogy így történt, de ez még sötétebb változat. Így csak azok gondolkoznak és cselekszenek, akik ismerik egymást. Akik ismerik a teljes romlottságot. Ismerik az egész hatalmi réteget átható aberrált, szexuális,ű és ölési és pénzben fetrengő, mindenkit semmibe vevő uralkodó állapotát, felfogását. A hatalom csúcsait.

Strauss-Kahn úr járt itt Budapesten is nemrégiben. Tanácsokat osztogatott, előírt és valószínűleg a legjobb szállodák egyikében lakott. Lepedőakcióról nem kaptunk hírt. Tény azonban, hogy ez az úr tegnapelőttig a világ egyik legnagyobb befolyású embere, milliók sorsa felől rendelkező, nyomor, éhezés, nélkülözés felett rendelkező személye volt. Ki van-e zárva, hogy a milliók sorsát is ugyanezzel a gátlástalansággal kezelte, mint ezét a szobalányét, aki csak igen mérsékelten vonzódott hozzá és kimenekült alóla. Annak a ténynek a méltánylására, hogy mekkora tett, bátorság, szerencse érte kicsiny országunkat, amikor kormányunk kimarta, kicsiklandozta, kiügyeskedte a magyar gazdaságot Strauss- Kahn úr szocialista és közel-keleti szexualizmusa alól, talán elég. Mit akart velünk ez a Strauss-Kahn? Nem mondom meg, tudják. De az alantas vonatkozásokon túl ez óriási politikai fordulat. Sokkal nagyobb, mint Oszama bin Laden állítólagos kivégzése. Az IMF hatalmának vége. Ha megtalálják Strauss- Kahn utódját, ha nem, ez a lefejezés olyan pillanatban történt, amikor a Strauss-Kahn-i politika következtében több ország áll a tönk szélén – ott álltunk mi is, amíg ki nem tessékeltük a mókás gerjedőt és intézményét –, és ezekből a döntésekből az IMF és a mögötte felsorakozó fajiság, a gerjedés megszállottjai és kiválasztottjai kimaradnak. Strauss-Kahn és ügyvédjei le akartak tenni egymillió dollár óvadékot szabadon bocsátása fejében, de a bíróság ezt elutasította. Ez már eltussolhatatlan bűntény. Ennyire magas állású főemberrel utoljára a Watergate-ügyben esett meg. Nixonú bukott. Hogy javára szolgált-e ez Amerikának vagy sem, nem tudjuk, lehet, hogy nem. Az IMF bukása, amely immár kétségtelen tény, javára fog szolgálni a népeknek, az európaiaknak és az afrikaiaknak, és mivel Amerikában történt a dolog, még Amerika népének is.

Írta: Csurka István

2011. május 22. vasárnap, 09:56 - Módosítás: 2011. június 19. vasárnap, 07:22

Az áldozatnők közül több is gorillához hasonlította Strauss-Kahnt. Nyilván, mert vastag szőr borítja a testét. Mostantól az IMF gorilláinak kevesebb, vagy semmi beleszólásuk nem lesz az emberi sorsok alakításába. A takarítónők szabadok.

(Megjelent a Magyar Fórum május 19-ei számában)